

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 15. МАЈ 2022. БРОЈ 141. ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА РАСЛАБЉЕНОГА, 15. МАЈ	НЕДЕЉА ЧЕТВРТА ПО ВАСКРСУ Литургија Дап 1,1-8. 4,9-15; Јев. Јн. 1,1-17
ЧЕТВРТАК, 19. МАЈ	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 21. МАЈ	ВЕЧЕРЊЕ У 19ч
НЕДЕЉА ПЕТА - САМАРЈАНКЕ, 22. МАЈ	ЈУТРЕЊЕ 9ч & ЛИТУРГИЈА 10ч

ПРИЧА О РАСЛАБЉЕНОМ

АЛЕКСАНДАР ШМЕМАН

На трећу недељу после Васкрса у цркви се чита одељак из Јеванђеља по Јовану у коме се говори о томе како је Христос исцелио раслабљенога. Јеванђелист Јован пише: „Поштом беше празник јудејски, и изиђе Исус у Јерусалим. А у Јерусалиму код Овчијих врата постоји бања која се на јеврејском зове Витнезда, и има пет шремова. У њима лежаше велико мноштво болесника, слејих, хромих, сухих, који чекаху да се вода зашћаласа. Јер анђео Госјодњи повремено силажаше и узбуркаваше воду; и који би први ушао пошто се узбурка вода, оздравио би, ма од какве болести боловао. А онде беше неки човек који шридесет и осам година беше болестан. Каг Исус виде овога лежи, и разуме да је већ многа година болестан, рече му: Хоћеш ли да будеш здрав? Одговори му болесник: Да, Госјоде, немам човека да ме сјустји у бању када се узбурка вода; а док ја дођем, друји сиђе пре мене. Рече му Исус: Устани, узми одар свој и ходи. И одмах оздрави човек, и

Христос исцељује раслабљеног, фреска у Дечанима

узе одар свој и хођаше...“ (Јован 5, 1-9).

Тако гласи јеванђелска прича о раслабљеном. И многи чувши ову причу кажу себи: ето, опет неко невероватно чудо које не може имати и нема никакве везе са нашим свакодневним животом, интересима, потребама и захтевима. Но, послушајмо и удубимо се у оно што Јеванђеље говори и схватићемо да се савремени човек, по правилу, вара у погледу те детиње једноставности Јеванђеља и краткоће јеванђелских прича. Савременом човеку се чини да истина о њему самом и његовом животу мора бити сложена и

опширна, зато што је и он сам сложен. Но, непролазна сила Јеванђеља и јесте управо у томе што оно све своди на оно најважније, на оно што је прво и основно - на добро и зло, таму и светлост, човека и Бога, живот и смрт. Ако се, пак, усредсредимо и удубимо у Јеванђеље, али не само умом, већ и свецелим својим бићем, схватићемо да је у Јеванђељу - на крају крајева - реч увек реч о оном најважнијем. Јер свака сложеност живота је увек заснована на једноставности вечних питања: добра и зла, живота и смрти, Бога и човека.

Извор: Сајт СПЦ

НЕДЕЉА РАСЛАБЉЕНОГА

“И РЕЧЕ МУ ПЕТАР: ЕНЕЈЕ, ИСЦЕЉУЈЕ ТЕ ИСУС ХРИСТОС; УСТАНИ И ПРОСТРИ САМ СЕБИ! И ОДМАХ УСТАДЕ” (Д.А. 9, 34).

У данашњи дан Господ Исус Христос је излечио раслабљеног човека. Овај болесник лежаше код бање Витезде у Јерусалиму 38 година. Разлог што је тако дуго очекивао помоћ треба тражити у чињеници да не беше човека да му помогне да сиђе у воду, „кад се вода заталаса“.

„Јер анђео Господњи повремено силажаше и узбуркаваше воду; и који би први улазио пошто се вода узбурка, оздравио би, ма од какве болести боловао“ (Јн. 5, 4).

Пошто је болесник одговорио „немам човјека“, Господ Исус Христос га је позвао да устане. Овај је у томе часу оздравио.

Ова јеванђелска прича је у исто време и једноставна и комплексна. Једноставна је јер је логично било за овога болесника, који другог лека није имао, да чека код лековите бање своју шансу да уђе у воду и оздрави. Ништа у томе нема неразумљиво. Наравно, у себичности својој, они који су били покретни нису нашли време да застану и примете овог ојађеног створа Божијега и да му помогну. Нису се сажалили јер га, највероватније, нису ни видели. Управо због своје себичности која проузрокује духовну заслепљеност. С друге стране, прича је комплексна јер чињеница да се нико није нашао за 38 година да пружи помоћ човеку који је лежао немоћан ту, на дохват руке, захтева извесно разјашњење. „Немам човека“, каже раслабљени. Зашто? Због тога што је

најсавршеније биће Божије, човек, својим грехом, променио сопствену природу. Он није више онај исти човек кога је Творац саздао. Човек који је био у заједници са Богом и са другим човеком. Јер да је тако било, неко би приметио болесника који лежи на једном месту 38 година и помогао му. У ствари, ако ову проблематику посматрамо из другог угла, неминовно долазимо до закључка да је Господ Исус Христос управо дошао због тога

устану и простри сам себи! И одмах устаде“. Апостол Петар тачно зна у чије име исцељује овога болесника. Он зна да њему та власт и част не припада, већ да он само има благослов од Христа да чини извесне ствари. Због тога он себе и не помиње већ једноставно инсистира: „Исцељује те Исус Христос!“. И тако и бива. Господ је одмах одговорио на овакав став свога Ученика. Ово је само једно у низу чуда која су Апостоли чинили у току своје проповеди.

Нису ли Апостоли рекли човеку просјаку испред храма, који, такође, узет беше: „Сребра и злата немам, али у име Исуса Христа устану и ходи“. Све што су Апостоли чинили, чинили су у име Исуса Христа. И, треба знати, све што су наследници Апостола чинили и што чине, све је то било у име Исуса Христа. То је Име које спасава, које гладне храни и жедне поји, које

теши и снажи. Народни песник објашњава Име Христово на следећи начин: „Има једно свето име, коме друга равна нису, то је име свепобедно и стоји на славном вису“.

Ако ми, који следимо Име Христово, Његове славне Апостоле, Светитеље и Мученике, желимо да духовно растемо, онда своју судбину неизоставно морамо да вежемо за ово Име. Нема другог имена које може да суштински помогне човеку. И, што је, такође, веома важно, све што човек чини у име овога Имена, имајући притом чврсту веру, све ће учинити, у свему ће бити успешан. Наравно, овде се мисли на разумне молбе које се тичу физичког и духовног здравља и свега онога што се уклапа у оквире божанске логике.

Историја Светих и богоносних отаца Цркве говори нам тако

Апостоли Петар и Јован исцељују болесника, манастир Дечани

што људи нису имали „човека“. Човек је човек, у пуноћи те речи, само када је у заједници са Творцем. Спаситељ, дакле, обнавља личност човекову. Он је тај „нови Адам“ Који, кроз Цркву и свете тајне у Цркви, враћа човеку првобитно достојанство. Он чини да Отац наш небески усиновљује свакога од нас, кроз Сина Свога Јединороднога.

Чинећи чуда исцелења пред својим ученицима, Спаситељ им је практично показао како се то чини а потом је, шаљући им Духа Светога, и фактички омогућио да они, будући „испуњени Духом Светим“, у име Исуса Христа, и сами чине разна чуда. У Апостолу који се чита на овај дан, говори се управо о таквом једном чуду. Када је апостол Петар наишао на једног раслабљеног човека, који бејаше болестан осам година, он му рече: „Енеје, исцељује те Исус Христос;

сликовито о томе како су сви они, истински следбеници Христови, у свим својим настојањима на духовној надградњи и живљењу, ослањали се на Име Христово. Због тога су они и могли да се уздигну на духовну лествицу до које су стигли. Због тога су они могли да чине многа знана и незнана чудеса.

Господе Исусе Христе, Сине Бога Живога, помози нам да у моментима очаја и збуњености наше, никада не заборавимо да је Име Твоје, свепобедно, највеће оруђе које нам је дато да, кроз њега, налазимо пут кроз беспућа овога света и коначно спасење и заједништво са Богом остваримо. Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 15. / 2. МАЈ

ЧУДИТЕ СЕ ТОМЕ, НЕБЕСА...
ВЕЛИ ГОСПОД, ЈЕР ДВА ЗЛА
УЧИНИ МОЈ НАРОД: ОСТАВИШЕ
МЕНЕ, ИЗВОР ЖИВЕ ВОДЕ, И
ИСКАПАШЕ СЕБИ БУНАРЕ,
БУНАРЕ ИСПРОВАЉИВАНЕ, КОЈИ
НЕ МОГУ ДА ДРЖЕ ВОДУ
(ЈЕРЕМ. 2, 12–13)

Је ли ово речено само за онда, или и за данас? Извесно, и за данас. Је ли ово речено само за народ јеврејски, или и за наш народ?

Извесно, и за наш народ. Као што је речено: не убиј, не укради, не сведочи лажно, не само за оно време него и за сва времена, и не само за јеврејски народ него за све народе, тако и ово. И ово важи и данас и увек, за сваки народ и за сваког човека, који год окреће леђа извору воде живе у дворишту своме и копа бунар, да из њега пије кишницу.

Извор живе воде је сам Господ, непресушан, обилат и слодак. Бунар је сваки посао људски, који се

ради насупрот Бога и Божјег законна, и од кога људи очекују напредак и срећу и утољење своје глади и жеђи. Такав је бунар безбоштво, и среброљубље, и прождрљивост, и разврат, и властољубље, и сујета, и поклоњење идолима, и гатарство, и све остало што има ђавола за саветника, грех за копача, а лажну наду за водоношу. Чудите се томе, небеса, и згрозите се и упропастите се! вели Господ, како се избезуми човек, и поче да оставља живу воду и да копа бунар у врелом угљевљу, које му још више распаљује жеђ!

О браћо, и наш народ учини два зла, јер заборави Господа као извор свакога добра, и јер пође да тражи себи добра у злу и кроз зло. Може ли се наћи вода у огњу? и пшеница у песку? Не може, не може, браћо. Још мање се може наћи мира, и среће, и задовољства, и радости, и живота, и ма каквог добра, у бунарима греха и безбоштва.

О Господе, бесмртни изворе свакога добра што срце људско може пожелети и што ум људски може замислити, смилуј се нама грешним и недостојним. Одврати нас моћном десницом Твојом од безбожних и узалудних послова наших, и напој нас слатком и живом водом Твојом. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Свети владика Николај
Прирема Милош Ристић*

“WITHOUT CEASING,” REALLY?

BY FEDERICA MATHEWES-
GREEN

Somebody asked me about the Jesus Prayer:

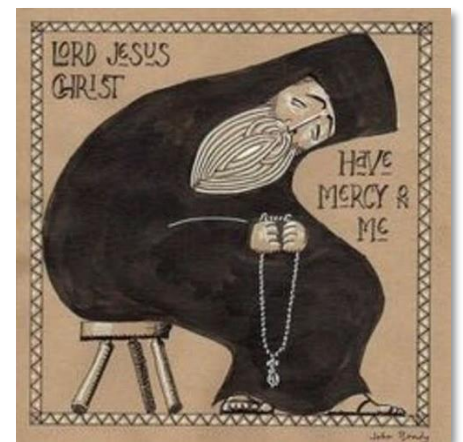
“What does it mean to ‘pray without ceasing’? Do you actually say the Jesus Prayer everywhere? On the beach, in a restaurant, when you’re with other people? Really, all the time?”

That’s a great question. Here’s how I replied.

“How it works is, you spend some time each day doing nothing but saying the Jesus prayer – for starters, maybe 10 minutes. You start from there. Keep adding prayer at different times of day. One ‘big’ practice (increasing the amount) and several short practices. These sessions should be not just the Jesus Prayer, but at least the Trisagion prayers (‘O Heavenly King’ through to ‘Our Father’) and other prayers and short services, whatever suits you best. Ask your priest for guidance.

The really important thing is to say the Prayer to the Lord Jesus, and not say it like ‘OK, here’s where I repeat this prayer a lot.’ The point is not to get really good at saying the Jesus Prayer. It’s the connection with him that matters. At first, you are likely to feel like you’re talking to a brick wall. But that melts, and you sense him there, listening. Then you know what you’re looking for, and the saying comes true that ‘saying the Jesus Prayer teaches you how to say the Jesus Prayer.’

So you have one major prayer-time and several smaller ones. In time, all these prayer-times knit themselves together. It becomes seamless, constant. Eventually you

are not saying the words of the prayer in your mind anymore; you are just staying in the presence of Jesus. Then the words aren’t necessary anymore. You just know

through and through that the Lord is beside you.

At that point you can be 'in prayer', in the sense of internally worshiping the Lord, on the beach, in a restaurant, in any group of people. It doesn't interfere with your doing things and talking, because it's not a matter of words anymore. It's like having your friend beside you while you go through your day; it enhances the day immeasurably, without dividing your attention.

Keep on doing your daily prayer times, though. I think it is OK to change them around; I do that. I take it as a good sign if I am failing to complete my prayer rule. I think it's good to be demanding more of myself than I can actually fulfill. So if I am failing to complete my prayer rule perfectly, then it's set at about the right level for what I should be asking myself to do.

The words of the Jesus Prayer don't go away permanently. When

you begin to go through your prayer rope, start off by saying the words of the Prayer. Perhaps you will keep saying them all the way through. Day to day, it can be different. Also, the Prayer can come to you throughout the day, as a reminder.

May God bless and lead you in all things! Seek the guidance of your priest and spiritual father / mother. I can only share what worked for me.

THE TWO MONOTHEISMS

God is not the object of a science, and theology differs radically from the thought of philosophers. The theologian does not search for God as a man seeks an object; he is seized by Him as one is seized by a person. And it is because he has initially been found by God, because God, one might say, has gone forth to find him in the encounter of revelation, that he can then search for God, as one searches for a presence with all one's being (and so also with one's intellect). The God of theology is a "Thou"; He is the living God of the Bible, the Absolute, certainly, but a personal Absolute whom one can address intimately in prayer.

AGAINST THE MAJORITY OF RELIGIONS AND METAPHYSICS WHERE THE RELATIONSHIP "I-THOU" DISAPPEARS AS SOON AS ONE VENTURES INTO THE SPHERE PROPER TO DIVINITY, THE BIBLE AFFIRMS THE IRREDUCIBLE ULTIMACY OF A PERSONAL GOD, AT ONCE ABSOLUTE AND PERSONAL.

But then, in connection with the full revelation of Christianity, another limitation emerges: the God of the Jews hides the profundities of His nature; He manifests Himself only through His authority; His name itself is unpronounceable. He surrounds Himself with inaccessible light and man cannot see Him without dying; neither true reciprocity

nor face to face encounter are possible between this terrifying divine monad and the humility of the created. From God alone comes speech, Word; from man comes only the obscurity of obedience and of faith. "Theology," in the proper sense, as it is understood by the Fathers, remains closed to Israel.

Thus outside of Christianity one sees these oppositions: among the Jews (and later in Islam) a monotheism which affirms the personal character of God but is ignorant of His nature, a living God but not the divine life; in the ancient world (and still today in traditions alien to the Semitic) a metaphysical monotheism which anticipates the nature of the Absolute but can only gain access to it by dissolving the person. On one hand one finds a personal mysticism of absorption where knowledge of God proves impossible, since His person itself must be reabsorbed into the ineffable; on the other, a personal obedience to a personal God but without a vision of the divine nature, a knowledge forbidden by the person of God since this is closed upon itself: on one side, nature drowning the person, on the other side the divine person hiding nature. Thus, outside of Christianity an impossible knowledge (since it denies the known and the knower) and a forbidden knowledge (since there is no common measure, no mediation, between the Creator and the creature) are opposed.

CHRISTIANITY FREES MAN FROM THESE TWO LIMITATIONS, BY REVEALING FULLY AND AT ONCE THE PERSONAL GOD AND HIS NATURE. IT THUS ACCOMPLISHES THE BEST OF ISRAEL AND THE BEST OF THE OTHER RELIGIONS OR METAPHYSICS, NOT AS A CULTURAL SYNTHESIS, BUT IN CHRIST AND THROUGH CHRIST.

In Him, indeed, humanity and divinity are united, and divine nature communicates itself to human nature to deify it: this is the answer to Israel. But the Son is consubstantial with the Father and with the Spirit; and this is the answer to impersonal metaphysics. The divine nature is not beyond the person: its fullness, on the contrary, resides in the communion of the divine persons, and its communication to man is effected by a personal communion.

But these answers are difficult to understand, and this fulfillment in Christ is both "scandal" and "folly" – "scandal to the Jews": how could the unique, the transcendent, the God without common measure with man, have a Son, Himself God, and yet a man, humiliated and crucified? "Folly to the Greeks": how could the impersonal Absolute incarnate itself in a person, how could unmoving eternity enter into time? How could God become that which one must, necessarily, go beyond to merge with Him?

Vladimir Lossky